

Arguments per un altre estatut valencià: Agustí Cerdà i Argent, President d'ERPV i diputat a Madrid

A l'època de la transició democràtica, Catalunya, el País Basc i Galícia corrien a formalitzar els seus respectius estatuts al crit de 'espanyolista l'últim !!!'. El País Valencià va ser l'últim. I al Congrés dels Diputats, va rebre una retallada important de les seues reivindicacions a mans d'Abril Martorell i Alfonso Guerra, de la desapareguda UCD i del PSOE més 'E'. I tot sota el xantatge de l'extrema dreta que, a cop de bomba i garrotada, 'jaleaba' els tancs de Milans del Bosch al seu pas pels carrers de la Ciutat de València la nit del 23-F del 1981.

La via del 151, la unitat de la llengua, la senyera, la denominació 'País Valencià', el marc propi de relacions laborals, el concert econòmic... ni parlar-ne del dret a l'autodeterminació o de la lliure federació de comunitats autònomes que ja l'havia prohibida anteriorment a la Constitució espanyola. Tot desapareixia del text estatutari i apareixia un topall electoral del 5%, únic a tot l'Estat espanyol, que impediria, de facto, que les formacions nacionalistes pogueren accedir al Parlament valencià.

Ara, 23 anys després d'aquell estatut qualificat per Joan Fuster de 'cagalló legislatiu de conseqüències més nefastes que el Decret de Nova Planta', i a mans de Rubalcaba i Zaplana, al crit de 'espanyolista el primer', l'Estatut de la Comunitat Valenciana – una denominació de la qual el propi autor, Emili Attard, va dir que era una imbecilitat – el nou estatut servirà per a marcar el sostre reivindicatiu que la resta de comunitats autònomes hauran d'aixecar per accedir a les seues legítimes aspiracions. Tot i sense abordar cap de les qüestions plantejades i no resoltes al primer estatut, tret, això sí, de la facultat del President valencià de dissoldre les Corts.

Els partits nacionalistes espanyols PSOE-PP s'han fet un estatut a la seua mida, bandejant qualsevol aportació de la societat civil valenciana. Mentre al Principat de Catalunya es discutia si hi seria present o no el dret a l'autodeterminació, o si Catalunya és o no una Nació, al País Valencià es cantava el 'per ofrenar noves glòries a Espanya, aquest estatut hem reformat...'. Un estatut sectari, doncs només aquells que se senten nacionalment espanyols –cert que en son majoria- han vist satisfetes les seues aspiracions. La resta, centenars de milers de valencians i valencianes en restem exclosos d'un text legislatiu que pretén ser la base de la convivència política entre els i les que vivim a les terres valencianes, i que serà, de fet, un nou motiu per a l'enfrontament civil. Si la qualitat d'un model democràtic es mesura pel tracte que se li dona a les minories, aquest estatut és d'una qualitat democràtica ínfima.

El 4 de juliol, dia de la independència dels Estats Units, el text aprovat a les Corts Valencianes va entrar al registre del Congrés dels Diputats. Al setembre d'enguany serà pres en consideració pel ple del Congrés i d'allà passarà a la Comissió Legislativa Constitucional, presidida, ves per on, pel mateix Alfonso Guerra que va barrinar l'estatut del 82. I allà, previsiblement, els acords que mantenim amb el PSOE a Barcelona i Madrid seran substituïts pel pacte de los 'partidos nacionales' davant l'estatut valencià. Un mal auguri per a l'entrada de l'estatut del Principat, i si m'apures per a l'estabilitat dels governs de Madrid i Barcelona.

El PSOE haurà d'optar: o amb ERC i IU-ICV o amb el PP. Eixa és la qüestió: o immobilisme o reforma. Al País Valencià, el socialisme espanyol ha optat per l'immobilisme, fins i tot, en contra d'allò que postulava al seu programa electoral. I no sembla raonable que, amb un pacte d'aquesta dimensió amb el PP siga factible, al 2007, il·lusionar ningú per treure el PP de la Generalitat Valenciana.

Amb una majoria d'esquerres a Madrid, almenys quatre punts de l'actual reforma haurien de ser modificables al Congrés:

1.- Un bon finançament autonòmic semblant al que s'acorde per al Principat i sense el qual es farà difícil suportar el dèficit de més de 2,1 bilions de les antigues pessetes, i impossible

mantindre l'estat del benestar valencià, agreujat per la continua arribada de nouvingut a aquestes terres, percutint de manera especial sobre la qualitat de l'ensenyament i la sanitat.

2.- La unitat de la llengua catalana afirmada jurídicament per acabar amb la indefinició fa malbé la indústria cultural dels Països Catalans i lesiona els drets laborals de tots aquells que han de passar per la homologació de titulacions de coneixements lingüístics per accedir a un lloc de treball.

3.- La reducció del 5% al 3% que permetria que minories polítiques amb més de 100.000 vots es veguen representades al Parlament valencià, donant entrada a noves sensibilitats en la vida política valenciana.

4.- El requisit lingüístic per a la funció pública, o dit d'altra manera, el reconeixement dels drets dels administrats a ser atesos en la llengua pròpia.

Quatre punts com quatre barres, sense els quals, per a nosaltres els republicans del País Valencià, se'ns fa indiferent qui siga el proper president de la Generalitat Valenciana; al cap i a la fi acabarà fent de porter, donant llum i aigua, alta tensió i transvasaments per al multimilionari negoci de la rajola.